EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 12/12/2015 a les 12:13

El 22 de desembre, fum, fum, fum

Â
Cada any dies abans ja comptava les caselles del calendari i quan hi arribava (feia mesos que ho tenia marcat en vermell), la nit abans no podia aclucar els ulls. Imaginava i somiava. Somiava i imaginava. Feia volar coloms.

Després, l'endemà, s'espolsava les lleganyes i s'arreglava com els diumenges de missa d'onze. Desembolicava la colònia cara i s'amarava el mocador de coll d'aquell perfum que la feia retornar a les instantànies en color sèpia del seu viatge de noces a Cotlliure. Caminava amb petjades de pardalet i somreia per sota el nas mentre agafava fort la bosseta de mà de color negre xarol que tants anys feia que l'acompanyava. Feia fred, però el notava poc. Quan pujava al ?cotxe de línia' tancava els ulls com si el vent de fora es pogués filtrar per les escletxes de la finestra tancada i esbullar-li els cabells. Es repentinava. Notava el xiuxiueig a cau d'orella i, prima com era, s'agafava fort al reposa-braços notant cada corba i resseguint cada sotrac, amb la por continguda d'acabar caient sobre el terra fred i fer-se una carrera a les mitges.

Quan l'autobús arribava a la parada, baixava amb compte, mirant de no entaforar el taló de les sabates entre graó i graó. A vegades sentia esbufegar el conductor, però això no la inquietava. Feia molts anys que havia après a viure la vida lentament. Mentre feia camí repassava els números que havia escrit en un tros de paper quadriculat, amb lletra fina i rinxolada, com els seus cabells. Cada xifra li recordava un moment vital. Cada any les repetia, però les barrejava amunt i avall perquè semblés, sempre, un número diferent. Comprava tres números iguals. Un per cada fill i els posava en un sobre blanc que decorava amb espigues de lavanda. Era el seu regal. La seva particular manera de desitjar unes bones festes i un futur millor als seus, mentre el rellotge corria. La nit abans del 22 encenia una espelma verda (color esperança) i la deixava consumir fins que la llum s'anava apagant, fent pampallugues com els seus ulls mentre l'observaven caient de son. Com si acompanyar-la ajudés. En realitat, ella mateixa se'n reia d'aquest ritual instaurat any darrera any abans del sorteig. Però el matí del 22 no podia evitar aixecar-se ben d'hora per escoltar cantar els ?ruiseñores', que deia ella. Els sentia de fons mentre feia el caldo per dinar i quan sentia una mica de rebombori corria al menjador i apujava el volum. Mentre s'eixugava les mans molles intentava sentir els números premiats. Però estava tan nerviosa que els batecs del cor se li escolaven per tot el cos i li ennuegaven els sentits. Al final, quan veia el número imprès en pantalla deixava de neguitejar-se. Sospirava, un any més, i se'n tornava a la cuina a remenar l'olla.
La tristor li durava gairebé mig plat de sopa. Però, de seguida, la ment la revolucionava: què faria per sopar el dia de Nadal? Potser encara tenia temps de fer-li una bufanda al Miquel? I si provés de demanar hora a la perruqueria el dia abans? La Carme potser podria pintar-li les ungles d'aquell lila clar que tant li agradava?

Després, quan arribava el 25 i, entre plat i plat, quan algú de casa recordava que, un any més séiem tots a taula amb les butxaques ben foradades, ella somreia recordant la voràgine d'un ritual que només ella coneixia i que, cada any, tenia el mateix desenllaç, però que, en el fons, assumia indispensable. Li omplia la panxa de papallones daurades. Les converses del dinar l'absorbien. Les gaudia lentament, en plenitud. I no era fins després dels turrons i els cafès, mentre fregava plats, que feia memòria dels nadals viscuts (que ja n'eren uns quants!). De cada un d'ells recordava quelcom especial, instants de felicitat efímera, irrepetibles moments, records únics que, sense poder evitar-ho, la feien sentir rica, rica, rica...